

Atmen, du unsichtbares Gedicht!
Immerfort um das eigne
Sein rein eingetauschter Weltraum. Gegengewicht,
in dem ich mich rhythmisch ereigne.

Einzig Welle, deren
allmähliches Meer ich bin;
sparsamstes du von allen möglichen Meeren, –
Raumgewinn.

Wieviele von diesen Stellen der Räume waren schon
innen in mir. Manche Winde
sind wie mein Sohn.

Erkennst du mich, Luft, du, voll noch einst meiniger Orte?
Du, einmal glatte Rinde,
Rundung und Blatt meiner Worte.

Rainer Maria Rilke (1875-1926)

Uit: Die Sonette an Orpheus, Zweiter Teil, I

"Erkennst du mich?"

Ademen, jij onzichtbaar gedicht!
Aldoor voor het eigen Zijn
ingeruilde pure wereldruimte. Het tegengewicht,
waarin ik mij ritmisch verwezenlijk.

Een enkele golf
in mij, een kalme zee;
jij bent de zuinigste van alle mogelijke zeeën, –
dat geeft ruimte.

Hoeveel plekken van deze ruimte waren al
binnenin van mij. Menige windvlaag
streelt me als mijn eigen kind.

Herken jij mij, lucht, nog vol van mijn eerdere plekken?
Jij, ooit een gladde bast,
afronding en bladzijde voor mijn woorden.

Uit: De sonnetten aan Orpheus, Deel twee, het eerste sonnet

Vertaald door Merle van Kemenade (27 juni 2022)

"ingeruilde pure wereldruimte"